

Täydellisen sopiva

Juliann Tenney Doman
(Perustuu tositahtumaan)

"Jos olen hyvä, herrtainen ja autan kyvyilläin, niin saan mä hyvän mielen" (Laula kanssani, s. D-1).

Prrrrr!

Tony nousi ylös pulpetista hymyillen leveästi. Viimeinkin päästiin välitunnille!

Muut oppilaat juoksisivat hänen ohitseensa pihalle, mutta Tony jäi viivyttelemään. Hän odotti Seania. Sean oli vasta tullut Tony'n luokalle. He voisivat ehkä pelata yhdessä.

"Hei, Sean!" Tony sanoi. "Tykkäätkö koripallosta?"

"Ai tykkääkö? Se on parasta mitä on!" Sean vastasi.

"Mahtavaa." Tony virnisti. "Tule, mennään pelaamaan!"

Tony ja Sean viettivät koko välitunnin pompottaen ja syötellen palloa ja heitellen koreja.

"Se oli hauskaa!" Tony sanoi, kun he kävelivät takaisin luokkaan.

"Pelaat tosi hyvin."

"Kiitos", Sean sanoi. "On hauska pelata sellaisen kanssa, joka tykkää koriksesta yhtä paljon kuin minä!"

Siitä lähtien Tony ja Sean pelasivat koripalloa yhdessä joka päivä välitunnilla. He harjoittelivat keksimiään pelikuvioita ja hioivat pallon kuljetusta. Tony piti suhahduksesta, joka kuului pallon pudotessa verkon läpi.

"Ota koppi!" Tony huikkasi. Hän syötti pallon Seanille. Sean nappasi pallon, hyppäsi ja heitti kohti korja. Tony huomasi, että Seanin toisen kengän pohja roikkui melkein irrallaan.

Pallo pomppasi takaisin korin reunuksesta. "Äh, melkein", Tony harmitteli.

"Hyvä yritys!"

"Kiitos", Sean sanoi. "Pelaisin varmaankin paremmin, jos minulla olisi paremmat kengät." Hän nosti kenkensä Tony'n nähtäväksi nauraen. "Saan uudet kengät heti, kun isä löytää uuden työpaikan."

Tony hymyili. "Mutta jos saat uudet kengät, niin voitat minut joka kerta!" hän kiusoiteli. "Minulla ei ole enää mitään mahdollisuuksia!"

Kun Tony käveli sinä iltapäivänä koulusta kotiin, hän ajatteli Seania kävelemässä kotiin kengällä, joka oli aivan hajomassa. Tony tiesi, että kengät eivät haitanneet vain koripallon pelaamista. Sää olivat viilentymässä, ja pian Seanin jalkoja palelisi! Tony mietti, voisiko hän auttaa jotenkin.

"Oletko valmis käymään nukkumaan?" isä kysyi Tonylta myöhemmin illalla.

"Joo", Tony vastasi. "Minä vain tässä mietin. Tiedäthän kaverini Seanin, jonka kanssa pelaan korista välitunnilla? Hänen kenkensä ovat ihan risat. Hänen täytyy odottaa, että hänen isänsä löytää työpaikan, ennen kuin hän voi saada uudet. Haluaisin auttaa häntä jotenkin."

"Sehän on hyvä idea", isä sanoi. "Mitä jos lausumme rukouksen? Tiedän, että taivaallinen Isä auttaa sinua keksimään, mitä voit tehdä."

Tony nyökkäsi ja polvistui rukoilemaan isän kanssa.

Kun Tony seuraavana aamuna teki lähtöä kouluun, hän huomasi vaatekaapissaan jotakin. Siellä oli pari ylimääräisiä tennareita, jotka olivat jääneet pieniksi hänen isoveljeltään! Tony ei ollut käyttänyt niitä, koska ne olivat hänelle vielä vähän liian isot. Hän oli unohtanut ne kokonaan!

Sopisivatkohan nämä Seanille, Tony mietti. Hän laittoi kengät reppuun, veti vetoketjun kiinni ja lähti vauhdilla kouluun.

"Hei." Tony meni Seanin luo ja näytti hänelle kengät. "Löysin nämä kaapistani. Ne eivät sovi minulle, ja mietin, sopivatko ne ehkä sinulle."

"Vau! Kiitos tosi paljon!" Sean veti kengät jalkaan ja sitoi nauhat. "Ne sopivat loistavasti!"

Tony oli iloinen. Hän tiesi, että taivaallinen Isä oli kuullut hänen rukouksensa, jossa hän kysyi, miten voisi auttaa uutta ystäväänsä. "Juostaan kilpaa korikentälle!" ●

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

KUVITUS MIKE DEAS